

UZASADNIENIE

Decyzją z dnia **4 września 2017 r** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. D. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury z tego powodu, że przedłożone do wniosku zaświadczenie nie spełnia wymogów formalnych, brak informacji określającej dokładną datę przebywania w Zakładzie Karnym i wymiaru czasu w jakim było wykonywane zatrudnienie.

/decyzja – k. 26 akt ZUS/

W dniu 22 września 2017 r J. D. wniósł odwołanie od powyższej decyzji i uwzględnienie przy wyliczeniu emerytury złożonych dokumentów potwierdzających zatrudnienie w 1981 roku w Biurze (...) Ministerstwa Sprawiedliwości. Wniósł także o ponowne przeliczenie emerytury z uwzględnieniem zmian, które weszły w życie 1.09.2017 r.

/odwołanie – k. 2 /.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. w odpowiedzi na odwołanie wniósł o jego oddalenie, wywodząc jak w zaskarżonej decyzji, podnosząc, że wniosek z odwołania w zakresie przeliczenia emerytury został przekazany do wydziału merytorycznego.

/odpowiedź na odwołanie – k. 8/

Pismem z dnia 27 października 2017 r organ rentowy poinformował o wydaniu decyzji z dnia 24 października 2017 r na skutek wniosku zawartego w odwołaniu.

/pismo – k. 12/

Sąd Okręgowy ustalił następujący stan faktyczny:

W okresie od 27 listopada 1980 r do 5 stycznia 1981 r (nieodpłatnie), od 6 stycznia 1981 r do 3 marca 1981 r i od 6 marca 1981 r do 21 grudnia 1981 J. D. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Areszcie Śledczym w Ł. a następnie w W. - S., na stanowisku pracownika fizycznego, w okresie odbywania kary pozbawienia wolności.

/pismo – k. 19, akta skazanego – k. 43/

W tym okresie otrzymał wynagrodzenie netto:

- 15.04.1981 – 1538 zł

- 14.05.1981 – 1781 zł

- 10.06.1981 – 1781 zł

- 15.07.1981 – 1781 zł

- 17.08.1981 – 1008 zł

- 18.09.1981 – 1781 zł

- 20.10.1981 – 1781 zł

- 12.11.1981 – 1781 zł

- 12.12.1981 – 1781 zł

- 7.12.1981 – 2707 zł/premia/

/pismo – k. 7/

Według RP- 7, wystawionego na podstawie list płac /brak list za lipiec i sierpień 1981/ wynagrodzenie wnioskodawcy za 1981 r wyniosło 21206 zł.

/Rp- 7 – k. 38/

Decyzją z dnia **8 maja 2014 r** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. ustalił wartość kapitału początkowego na dzień 1 stycznia 1999 r dla J. D.. Jako podstawę wymiaru przyjęto kwotę 944,97 zł, z uwzględnieniem wskaźnika wysokości podstawy wymiaru – 77,40 %, 262 miesięcy okresów składkowych, 65 miesięcy okresów nieskładkowych, współczynnika proporcjonalnego wieku oraz okresu składkowego i nieskładkowego – 86,23 %, 24 % kwoty bazowej – 293,01 zł, średniego dalszego trwania życia – 209 miesięcy. Kapitał początkowy wyniósł 116.339.85 zł.

Do obliczenia wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego przyjęto:

- za rok 1973 r – 1866,67 zł

- za rok 1974 – 34000 zł

- za rok 1975 – 49763 zł

- za rok 1976 – 61200 zł

- za rok 1977 – 69600 zł

- za rok 1978 – 79287 zł

- za rok 1979 – 80200 zł

- za rok 1980 – 12200 zł

- za rok 1981 – 0 zł

- za rok 1982 – 27282 zł.

/decyzja – k.nienum. akt ZUS/

J. D. w dniu 22 września 2014 r złożył wniosek o emeryturę.

/wniosek – k. 1 akt ZUS/

Decyzją z dnia **20 października 2014 r** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł., na podstawie art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych przyznał wnioskodawcy emeryturę (Symbol (...)) od dnia 19.10.2014 r to jest od osiągnięcia wieku emerytalnego. Podstawę obliczenia emerytury stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne oraz kapitału początkowego z uwzględnieniem waloryzacji składek i kapitału początkowego zewidencjonowanych na koncie do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury. Emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia emerytury przez średnie dalsze trwanie życia, dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę. Ustalono:

- kwotę składek zewidencjonowanych na koncie z uwzględnieniem waloryzacji – 7348,24 zł

- kwotę zwaloryzowanego kapitału początkowego – 370679,48 zł

- średnie dalsze trwanie życia – 209,20 miesięcy,

Wysokość emerytury wynosi 1807,02 zł.

/decyzja – k.20 akt ZUS/.

Decyzją z dnia 20 października 2014 r organ rentowy ustalił dla wnioskodawcy emeryturę o symbolu (...), na podstawie art. 183 ustawy o emeryturach i rentach z FUS, której wysokość była mniej korzystna od emerytury obliczonej w myśl art. 26.

/decyzja – k. 18 – 19 akt ZUS/

W dniu 14 sierpnia 2017 r wnioskodawca złożył wniosek o doliczenie do emerytury lat pracy z Biura (...) Ministerstwa Sprawiedliwości z okresu 23.01.1981 – 2.01.1982. Do wniosku załączył pismo z dnia 14 stycznia 1982 r z Zakładu Karnego w W. z informacją o kwotach przesyłanych z wynagrodzenia komornikowi oraz o wysokości wynagrodzenia netto za okres kwiecień – grudzień 1981 r.

/wniosek, pismo – k. 21 – 24 akt ZUS/

Zaskarżoną decyzją z dnia **4 września 2017 r** Zakład Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. odmówił J. D. prawa do ponownego ustalenia wysokości emerytury z tego powodu, że przedłożone do wniosku zaświadczenie nie spełnia wymogów formalnych, brak informacji określającej dokładną datę przebywania w Zakładzie Karnym i wymiaru czasu w jakim było wykonywane zatrudnienie.

/decyzja – k. 26 akt ZUS/

Decyzją z dnia 24 października 2017 r organ rentowy po rozpoznaniu wniosku z dnia 22.09.2017 r (zawartego w odwołaniu) odmówił ponownego ustalenia wysokości emerytury od 1.10.2017 r.

/decyzja – k. 28 akt ZUS/

Hipotetyczna wysokość kapitału początkowego i emerytury wnioskodawcy o symbolu (...) wynosi z uwzględnieniem:

- okresów zatrudnienia od 27.11.1980 do 5.01.1981, 6.01.1981 – 3.03.1981, 6.03.1981 – 21.12.1981

- wynagrodzenia za okres od 6.03.1981 – 21.12.1981 w wysokości 21206 zł według RP – 7

- wynagrodzeń minimalnych za okres 6.01.1981 – 3.03.1981 oraz 1.07.1981 – 31.08.1981 - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony z lat 1973 – 1982 wynosi 80,55 %, (z 20 lat 72,17%), wartość kapitału początkowego wynosi 122616,12 zł a wysokość emerytury o symbolu (...) to kwota 2011,47 zł.

/wyliczenie – k. 50 - 56/

Sąd Okręgowy dokonał następującej oceny dowodów i zważył, co następuje:

Odwołanie zasługiwało na uwzględnienie.

W przedmiotowej sprawie kwestią sporną była okoliczność ustalenia wysokości kapitału początkowego i w konsekwencji emerytury ubezpieczonego przy uwzględnieniu dodatkowego okresu zatrudnienia w okresie odbywania kary pozbawienia wolności.

Zgodnie z art. 24 ustawy z dnia 17 grudnia 1998 roku o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych (t. j. Dz. U z 2017 r. poz. 1778 z późn. zm.)

Ubezpieczonym urodzonym po dniu 31 grudnia 1948 r. przysługuje emerytura po osiągnięciu wieku emerytalnego określonego w ust. 1a i 1b.

Zgodnie z art. 25 ustawy emerytalnej podstawę obliczenia emerytury, o której mowa w art. 24, stanowi kwota składek na ubezpieczenie emerytalne, z uwzględnieniem waloryzacji składek zewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego do końca miesiąca poprzedzającego miesiąc, od którego przysługuje wypłata emerytury, zwaloryzowanego kapitału początkowego określonego w art. 173-175 oraz kwot środków zewidencjonowanych na subkoncie, o którym mowa w art. 40a ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych, z zastrzeżeniem ust. 1a i 1b oraz art. 185.

Zgodnie z art. 26 ustawy emerytura stanowi równowartość kwoty będącej wynikiem podzielenia podstawy obliczenia ustalonej w sposób określony w art. 25 przez średnie dalsze trwanie życia dla osób w wieku równym wiekowi przejścia na emeryturę danego ubezpieczonego, z uwzględnieniem ust. 5 i art. 183. Wiek ubezpieczonego w dniu przejścia na emeryturę wyraża się w ukończonych latach i miesiącach. Średnie dalsze trwanie życia ustala się wspólnie dla mężczyzn i kobiet oraz wyraża się w miesiącach. Prezes Głównego Urzędu Statystycznego ogłasza w formie komunikatu w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej "Monitor Polski" corocznie w terminie do dnia 31 marca tablice trwania życia, z uwzględnieniem ust. 3, dla wieku ubezpieczonych określonego w myśl ust. 2.

Tablice, o których mowa w ust. 4 są podstawą przyznawania emerytur na wnioski zgłoszone od dnia 1 kwietnia do dnia 31 marca następnego roku kalendarzowego, z uwzględnieniem ust. Jeżeli jest to korzystniejsze dla ubezpieczonego, do ustalenia wysokości emerytury zgodnie z ust. 1 stosuje się tablice trwania życia obowiązujące w dniu, w którym ubezpieczony osiągnął wiek emerytalny, o którym mowa w art. 24 ust. 1a i 1b oraz w art. 27 ust. 2 i 3.

Zgodnie z art. 173 ustawy dla ubezpieczonych urodzonych po dniu 31 grudnia 1948 r., którzy przed dniem wejścia w życie ustawy opłacali składki na ubezpieczenie społeczne lub za których składki opłacali płatnicy składek, ustala się kapitał początkowy.

Kapitał początkowy stanowi równowartość kwoty obliczonej według zasad określonych w art. 174 pomnożonej przez wyrażone w miesiącach średnie dalsze trwanie życia ustalone zgodnie z art. 26 ust. 3 dla osób w wieku 62 lat.

Wartość kapitału początkowego ustala się na dzień wejścia w życie ustawy.

Pierwszej waloryzacji kapitału początkowego dokonuje się od dnia 1 czerwca 2000 r. przez pomnożenie tego kapitału wskaźnikiem wzrostu przeciętnego wynagrodzenia z 1999 r., pomniejszonego o naliczone i potrącone od ubezpieczonego składki na ubezpieczenia emerytalne, rentowe i chorobowe, w stosunku do przeciętnego wynagrodzenia za 1998 r.

Drugiej waloryzacji przeprowadzanej od dnia 1 czerwca 2001 r. dokonuje się na zasadach określonych w art. 25 ust. 3-5, 9 i 10 oraz w art. 25a.

Trzeciej waloryzacji przeprowadzanej od dnia 1 czerwca 2002 r. oraz kolejnych dokonuje się na zasadach określonych w art. 25 ust. 3-8 i 10 oraz w art. 25a. Kapitał początkowy ewidencjonowany jest na koncie ubezpieczonego.

W wyniku przeprowadzonej waloryzacji kapitał początkowy nie może ulec obniżeniu.

Zgodnie art. 174 kapitał początkowy ustala się na zasadach określonych w art. 53, z uwzględnieniem ust. 2-12.

Przy ustalaniu kapitału początkowego przyjmuje się przebyte przed dniem wejścia w życie ustawy:

- 1) okresy składkowe, o których mowa w art. 6;
- 2) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 5;

3) okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1-3 i 6-12, w wymiarze nie większym niż określony w art. 5 ust. 2.

Przy ustalaniu kapitału początkowego do okresów, o których mowa w art. 7 pkt 5 stosuje się art. 53 ust. 1 pkt 2.

Podstawę wymiaru kapitału początkowego ustala się na zasadach określonych w art. 15, 16, 17 ust. 1 i 3 oraz art. 18, z tym że okres kolejnych 10 lat kalendarzowych ustala się z okresu przed dniem 1 stycznia 1999 r.

Do obliczenia kapitału początkowego przyjmuje się kwotę bazową wynoszącą 100% przeciętnego miesięcznego wynagrodzenia w II kwartale kalendarzowym 1998 r.

Przy obliczaniu kapitału początkowego część kwoty bazowej wynoszącej 24% tej kwoty mnoży się przez współczynnik proporcjonalny do wieku ubezpieczonego oraz okresu składkowego i nieskładkowego osiągniętego do dnia 31 grudnia 1998 r.

Staż ubezpieczonego, o którym mowa w ust. 8, określa się w pełnych latach, z tym że jeżeli ubezpieczony ma więcej niż 6 miesięcy tego stażu ponad pełne lata, staż ten zaokrągla się w górę.

Staż ubezpieczeniowy i wymagany staż, o których mowa w ust. 8, określa się w dniach, jeżeli jest to dla ubezpieczonego korzystniejsze.

Zgodnie z art. 175 ustawy ubezpieczeni oraz płatnicy składek zobowiązani są do przekazywania Zakładowi, w terminie i trybie ustalonym przez organ rentowy, dokumentacji umożliwiającej ustalenie kapitału początkowego nie później niż do dnia 31 grudnia 2006 r. Przepisy art. 115 ust. 1-3, art. 116 ust. 5, art. 117, 121, 122 ust. 1, art. 123 9 , 124 i 125 stosuje się odpowiednio.

Płatnicy składek są zobowiązani do skompletowania dokumentacji umożliwiającej ustalenie kapitału początkowego dla ubezpieczonych, za których przekazują do Zakładu imienne raporty miesięczne, a następnie przekazania tej dokumentacji na żądanie organu rentowego i w terminie wyznaczonym przez ten organ.

Dla osób, które nie pozostają w ubezpieczeniu, kapitał początkowy ustala się na ich udokumentowany wniosek.

Ustalenie kapitału początkowego następuje w formie decyzji organu rentowego. Organ rentowy wydaje decyzję w sprawie kapitału początkowego w terminie do dnia 31 grudnia 2006 r. Od decyzji organu rentowego przysługują osobie zainteresowanej środki odwoławcze określone w odrębnych przepisach.

Ponowne ustalenie wysokości kapitału początkowego następuje w okolicznościach określonych w art. 114.

W efekcie wznowienia postępowania w trybie art. 114 zapada jedna decyzja merytoryczna, która nie musi uchylać poprzedniej decyzji – wystarczy, że zawiera nowe rozstrzygnięcie co do istoty ./tak SA w Łodzi w wyroku z dnia 25 września 2013 r . III AUa 1750/12/.

Zgodnie z art. 3 ustawy z dnia 5 marca 2015 r o zmianie ustawy o emeryturach i rentach z FUS /Dz. U. 2015 poz. 552/ w sprawach , w których organ rentowy ustalił kapitał początkowy z uwzględnieniem przepisów art. 174 ustawy, o której mowa w art. 1(ustawa z dnia 17 grudnia 1998 o emeryturach i rentach z FUS, w brzmieniu obowiązującym przed wejściem w życie niniejszej ustawy, kapitał początkowy ustala się ponownie na wniosek osoby uprawnionej, a jeżeli osoba uprawniona nie wystąpi z takim wnioskiem – przy obliczaniu emerytury na zasadach określonych w art. 26 ustawy wymienionej w art. 1 niniejszej ustawy, jeżeli jest to korzystniejsze dla emeryta.

Zgodnie z art. 15. Ustawy podstawę wymiaru emerytury i renty stanowi ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenia emerytalne i rentowe lub na ubezpieczenie społeczne na podstawie przepisów prawa polskiego w okresie kolejnych 10 lat kalendarzowych, wybranych przez zainteresowanego z ostatnich 20 lat kalendarzowych poprzedzających bezpośrednio rok, w którym zgłoszono wniosek o emeryturę lub rentę, z uwzględnieniem ust. 6 i art. 176.

Jeżeli nie można ustalić podstawy wymiaru składek w okresie pozostawania w stosunku pracy wskazanym do ustalenia podstawy wymiaru emerytury i renty, za podstawę wymiaru składek przyjmuje się kwotę obowiązującego w tym okresie minimalnego wynagrodzenia pracowników, proporcjonalnie do okresu podlegania ubezpieczeniu i wymiaru czasu pracy.

W celu ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty:

- 1) oblicza się sumę kwot podstaw wymiaru składek i kwot, o których mowa w ust. 3, w okresie każdego roku z wybranych przez zainteresowanego lat kalendarzowych;
- 2) oblicza się stosunek każdej z tych sum kwot do rocznej kwoty przeciętnego wynagrodzenia ogłoszonej za dany rok kalendarzowy, wyrażając go w procentach, z zaokrągleniem do setnych części procentu;
- 3) oblicza się średnią arytmetyczną tych procentów, która, z zastrzeżeniem ust. 5, stanowi wskaźnik wysokości podstawy wymiaru emerytury lub renty, oraz
- 4) mnoży się przez ten wskaźnik kwotę bazową, o której mowa w art. 19.

Wskaźnik wysokości podstawy wymiaru nie może być wyższy niż 250%.

Na wniosek ubezpieczonego podstawę wymiaru emerytury lub renty może stanowić ustalona w sposób określony w ust. 4 i 5 przeciętna podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenia emerytalne i rentowe w okresie 20 lat kalendarzowych przypadających przed rokiem zgłoszenia wniosku, wybranych z całego okresu podlegania ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 16 przy ustalaniu kolejnych 10 lat kalendarzowych, o których mowa w art. 15 ust. 1 i 2, przyjmuje się lata kalendarzowe następujące bezpośrednio po sobie, chociażby ubezpieczony w niektórych z tych lat przez okres roku lub w okresie krótszym niż rok nie pozostawał w ubezpieczeniu.

Zgodnie z art. 117 ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 2-9 i ust. 2 pkt 1 lit. b-d, pkt 2 lit. d i pkt 4-17, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7, oraz okresy, o których mowa w art. 10 ust. 1 pkt 1, mogą być uwzględnione, jeżeli zostały udowodnione dokumentami (zaświadczeniami) lub wpisami w legitymacji ubezpieczeniowej bądź uznane orzeczeniem sądu, z uwzględnieniem ust. 3 i 4.

Przypadające po dniu wejścia w życie ustawy okresy składkowe, o których mowa w art. 6 ust. 1 pkt 1, okresy nieskładkowe, o których mowa w art. 7 pkt 1, oraz dane o podstawie wymiaru składek i wysokości wpłaconych składek podlegają uwzględnieniu na podstawie informacji zarejestrowanych na koncie ubezpieczonego.

Do ustalania podstawy wymiaru świadczeń przyjmuje się zarobki objęte obowiązkiem opłacania składek na ubezpieczenie społeczne lub ubezpieczenie emerytalne i rentowe. Oznacza to zatem, że przyjmuje się te składniki wynagrodzenia, które w rozumieniu przepisów o podstawie wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, obowiązujących w danym okresie, podlegały składce na to ubezpieczenie.

Wskazać należy, że zgodnie z § 21 ust. 1 rozporządzenia Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe (Dz.U. z 2011 roku, nr 237, poz. 1412) środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu oraz uposażenia przyjmowanego do ustalenia podstawy wymiaru emerytury lub renty są zaświadczenia pracodawcy lub innego płatnika składek, legitymacja ubezpieczeniowa lub inny dokument, na podstawie którego można ustalić wysokość wynagrodzenia, dochodu, przychodu lub uposażenia. Rozporządzenie Ministra Pracy i Polityki Społecznej z dnia 11 października 2011 r. obowiązuje od 23 listopada 2011 r. i ma zastosowanie do wniosków w sprawach świadczeń złożonych od daty jego wejścia w życie. Zastąpiło ono rozporządzenie Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. w sprawie postępowania o świadczenia emerytalno-rentowe i zasad wypłaty tych świadczeń (Dz. U. z 1983 r., Nr 10, poz. 49, ze zm.), które dowody uzasadniające prawo do świadczeń i ich wysokości określało w sposób podobny. I tak zgodnie

z §20 punkt 1 rozporządzenia z dnia 7 lutego 1983 r. środkiem dowodowym stwierdzającym wysokość zarobku lub dochodu stanowiącego podstawę wymiaru emerytury lub renty dla pracowników były zaświadczenia zakładów pracy wystawione według wzoru ustalonego przez Zakład Ubezpieczeń Społecznych albo legitymacja ubezpieczeniowa zawierająca wpisy dotyczące okresów zatrudnienia i wysokości osiągniętych zarobków.

Orzeczenia Sądu Najwyższego jakie zapadły jeszcze na gruncie rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. są zgodne co do tego, że ograniczenie co do środków dowodowych wynikające z §20 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 7 lutego 1983 r. obowiązujące w postępowaniu przed organem rentowym nie ma zastosowania w postępowaniu sądowym przed Sądem Pracy i Ubezpieczeń Społecznych. Wysokość zarobków, której pochodną jest podstawa wymiaru składki na ubezpieczenie społeczne, jest faktem mającym istotne znaczenie dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 227 k.p.c.), który w postępowaniu przed sądem może być udowodniany wszelkimi środkami dowodowymi, które sąd uzna za celowe i pożądane. Wysokość uzyskiwanego uposażenia może być zatem ustalana także przy pomocy innych pisemnych środków dowodowych pochodzących od pracodawcy, czy też nawet dowodów pośrednich, nie wyłączając zeznań świadków - aczkolwiek wskazujących wprost na wysokość wynagrodzenia zainteresowanego (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 lipca 1997 r. sygn. akt II UKN 186/97, opubl. OSNP 1998/11/342; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2006 r. sygn. I UK 115/06, opubl. Orzecznictwo Sądu Najwyższego Izba Administracyjna, Pracy i Ubezpieczeń Społecznych rok 2007, nr 17-18, poz.257, str. 753). Przy czym nie jest możliwe obliczanie wysokości emerytury wyłącznie na podstawie twierdzeń wnioskodawcy. Twierdzenia te muszą być udowodnione. Nie jest rzeczą sądu zarządzenie dochodzeń w celu uzupełnienia lub wyjaśnienia twierdzeń stron i wykrycia środków dowodowych pozwalających na ich udowodnienie ani też sąd nie jest zobowiązany do przeprowadzenia z urzędu dowodów zmierzających do wyjaśnienia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia sprawy (art. 232 k.p.c.). Obowiązek przedstawienia dowodów spoczywa na stronach (art. 3 k.p.c.), a ciężar udowodnienia faktów mających dla rozstrzygnięcia sprawy istotne znaczenie (art. 227 k.p.c.) spoczywa na stronie, która z faktów tych wywodzi skutki prawne (art. 6 k.c.) (por. wyrok Sądu Najwyższego z 17 grudnia 1996r., sygn. akt I CKU 45/96, opubl. OSNC z 1997r., z.6-7, poz.76; wyrok Sądu Najwyższego z 7 października 1998 r., sygn. II UKN 244/98, opubl. OSNAPiU S 1999, nr 20, poz. 662).

Rzeczą sądu w sprawach o wysokość emerytury jest dokładne ustalenie wysokości wynagrodzenia otrzymywanego przez ubezpieczonego w danym okresie. Zarobki za poszczególne miesiące i wybrane lata kalendarzowe wykazane muszą być w sposób nie budzący wątpliwości w ściśle określonej kwotowo wysokości i co do odprowadzonych od nich składek na ubezpieczenie społeczne. Nie można natomiast przyjmować wysokości wynagrodzenia opartego wyłącznie na przypuszczeniach, czy też twierdzeniach ubezpieczonego, jak też dowodach niejasnych. Przepisy prawa ubezpieczeń społecznych są normami bezwzględnie obowiązującymi i nie zawierają unormowań pozwalających na ustalanie wynagrodzeń w sposób przybliżony lub prawdopodobny. / tak wyrok SA w Łodzi z dnia 19.10.2016, III AUa 2185/15LEX nr 2152862/.

Art. 114. [Ponowne ustalenie świadczeń w trybie wznowieniowym]

Zgodnie z art. 114 ustawy o emeryturach i rentach z FUS w sprawie zakończonej prawomocną decyzją organ rentowy, na wniosek osoby zainteresowanej lub z urzędu, uchyla lub zmienia decyzję i ponownie ustala prawo do świadczeń lub ich wysokość, jeżeli, m.in.

po uprawomocnieniu się decyzji zostaną przedłożone nowe dowody lub ujawniono nowe okoliczności istniejące przed wydaniem tej decyzji, które mają wpływ na prawo do świadczeń lub ich wysokość.

Odnosząc się do kwestii spornych w niniejszym postępowaniu, w ocenie Sądu, w podstawie wymiaru świadczenia należało uwzględnić dodatkowy okres zatrudnienia wnioskodawcy, który w ocenie Sądu został przez niego właściwie udokumentowany – zaświadczeniem Aresztu Śledczego, potwierdzonym pośrednio dokumentami źródłowymi w postaci akt tymczasowego aresztowania. Na podstawie przedłożonych dokumentów ustalono, że w okresie od 27 listopada 1980 r do 5 stycznia 1981 r (nieodpłatnie), od 6 stycznia 1981 r do 3 marca 1981 r i od 6 marca 1981 r do 21

grudnia 1981 J. D. był zatrudniony w pełnym wymiarze czasu pracy w Areszcie Śledczym w Ł. a następnie w W. - S., na stanowisku pracownika fizycznego, w okresie odbywania kary pozbawienia wolności.

W ocenie Sądu wnioskodawca wykazał również dokumentami wysokość wynagrodzenia za ten okres (Rp – 7), a w przypadku braku list płac, należało przyjąć za ten okres wynagrodzenie minimalne.

Hipotetyczna wysokość kapitału początkowego i emerytury wnioskodawcy o symbolu (...) wynosi z uwzględnieniem:

- okresów zatrudnienia od 27.11.1980 do 5.01.1981, 6.01.1981 – 3.03.1981, 6.03.1981 – 21.12.1981
- wynagrodzenia za okres od 6.03.1981 – 21.12.1981 w wysokości 21206 zł według RP – 7
- wynagrodzeń minimalnych za okres 6.01.1981 – 3.03.1981 oraz 1.07.1981 – 31.08.1981 - wskaźnik wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego ustalony z lat 1973 – 1982 wynosi 80,55 %, wartość kapitału początkowego wynosi 122616,12 zł a wysokość emerytury o symbolu (...) to kwota 2011,47 zł.

Powyzszego wyliczenia organu rentowego wnioskodawca nie kwestionował i wnosil o przeliczenie świadczenia według tego wyliczenia.

Zatem na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. Sąd zmienił zaskarżoną decyzję i ustalił wysokość emerytury J. D. o symbolu (...) od dnia 1 sierpnia 2017 r.(w związku z treścią art. 129 ust. 1 ustawy o emeryturach i rentach z FUS od 1 dnia miesiąca, w którym złożono wniosek) przy uwzględnieniu wysokości kapitału początkowego ustalonego na kwotę na kwotę 122.616,12 zł i wskaźnika wysokości podstawy wymiaru kapitału początkowego w wysokości 80,55 %, ustalonego z okresu 1973 – 1982.

Przedmiotem rozpoznania była wyłącznie decyzja z dnia 4. 09.2017 r. W toku postępowania została wydana decyzja z dnia 24.10.2017 r, która stanowiła odpowiedź na wniosek ubezpieczonego zawarty w odwołaniu, od której przysługiwało odwołanie, a o czym wnioskodawca został pouczony w toku postępowania.